

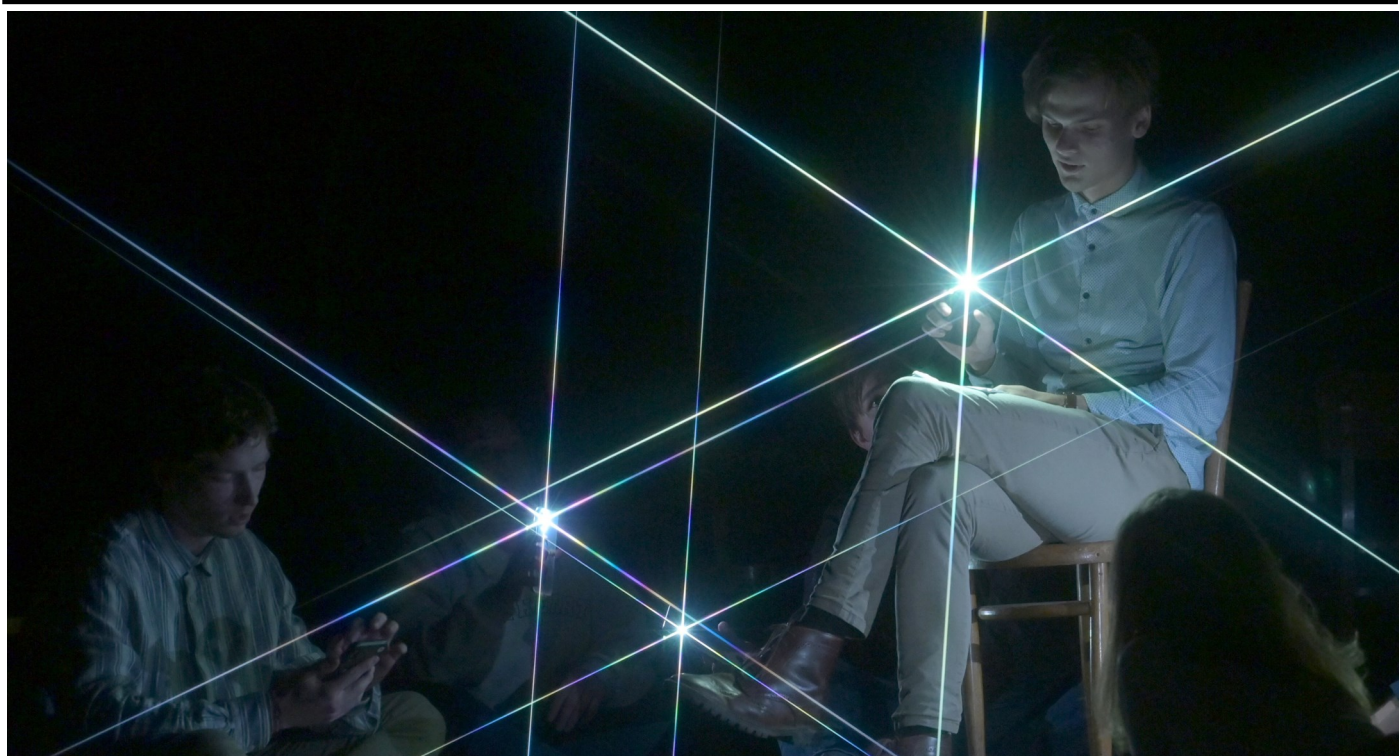
VĚTRNÍK

Ročník 53.

Čtvrtek 6. října 2022

číslo 7.

KDP mladým se včera s přehlídkou rozloučilo

Přehlídka ve Vysokém nad Jizerou je známá také díky široké nabídce rozborových seminářů a vzdělávacích aktivit.

Patří mezi ně seminář lektorského sboru (poroty) každý den dopoledne, Klub režisérů SČDO, Seminář KDP vždy v nočních hodinách po skončení představení (Půdička) a také KDP mladým. Ten se včera odpoledne rozloučil s přehlídkou svým výstupem na jevišti ve velkém sále.

Samotný název KDP mladým pojmenovává prvotní myšlenku, tedy pozvat mladší generaci k ostríleným divadelníkům, přiblížit jí ochotnický svět a přehlídku jako takovou.

Poprvé se KDP mladým konalo v roce 2005

(Pokračování na stránce 8)

čtvrtek 6. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
9:30	Pohádka máje	velký sál
	Boleradice	
11:30	loučení Mýto	malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
20:00	Pohádka máje	velký sál
	Boleradice	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Boleradice	Aktiv

Recenze: Alexandr Gregar

Jean-Claude Danaud - Ach ta něha našich dam!

Ochotnický divadelní spolek J. K. Tyla Mýto

Středeční večer patřil (opět) zcela naplněnému sálu divadla Krakonoš – a jeho jeviště třem dámám z Divadelního souboru J. K. Tyl Mýto, malé obce z brdského podhůří... Pod vedením režisérky Petry Končalové nastudovaly komedii Jeana Clauda Danauda v překladu Jaromíra Janečka. Ten podobných textů, hlavně francouzské proveniencí, přeložil už víc než stovku. Hra *Ach, ta něha našich dam* patří k těm jeho zdařilejším, nešustí papírem, jak se říká, a také proto, že nejde jen o jakousi taškařici, frašku či třeba zábavnou situační komedii, ale o text zcela jiného druhu. Snad „černou“ komedii (komedii noir, dalo by se s jistým nadhledem říci), komedii groteskní, krutou i satirickou, v jistém smyslu i absurdní – a to jak příběhem v jeho celku, tak mnohými jednotlivými situacemi. Téma se zdá značně feministické, jenže ho napsal dramatik – muž. Což je vlastně absurdita, včetně libozvučného názvu *Ach ta něha našich dam*, další vlastně autorova schválnost a léčka; co je vlastně něžného na případu elektrickým nožem od těla oddělené hlavy rukou manželky, která už, po pěti dětech, nemůže snést, že na ní pořád leze...

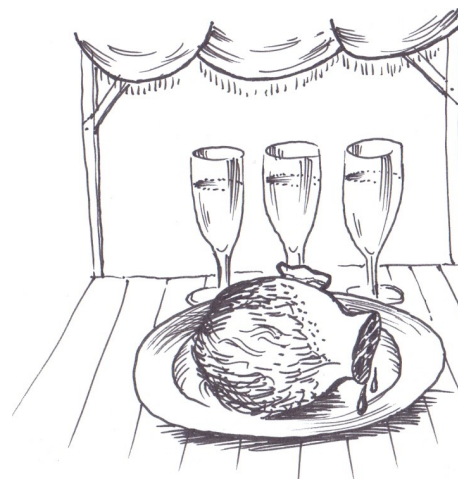

Text hry doslova hýří vtipnými, byť často i drsnými bonmoty (či drastickými popisy dějů mimo scénu) téměř až Tarantinovského ražení, které si ovšem zaslouží přesnou interpretaci – a především logické pochopení podtextů a nadsázky v nich obsažené – text nelze jen „dramaticky vrhat do prostoru“, je třeba zacházet s ním konkrétně, přesně a nikoliv jen přibližně, obecně...

A v tom spočívá základní problém inscenace. Lépe se daří

Lence Bartošové v roli Slečny Petitpas (pokud svou hereckou energii udrží na uzdě a neskouzne do frašky), její herecký výkon je uvěřitelný. Irena Kreutzerová v roli Vdovy na text příliš tlačí bez ohledu na jeho významy a smysl, a ani Gita Palková se nevyhne příliš obecnému a pouze slovnímu jednání, takže mnohé z informací, důležitých pro děj, nám uniká. Škoda, že se herečkám nedaří poslouchat se navzájem a podle toho reagovat.

Celá hra se odehrává kolem zahradní lavičky, občas v blízkém (nekonkrétním) prostoru, který plastičtější tvorbě situací také příliš nepomáhá, nenabízí možnosti

k jejich rozehrání, prostě všechno jakoby stálo pouze na slovní komunikaci. Hra plyne bez výrazněji vybudovaných situací, které by měly svůj počátek a konec a dávaly jednání smysl. Navíc i ono fyzické jednání postav je pouze přibližné, obecné, takže je obtížné rozlišit postavy jinak než nějakým vnějším znakem. Herečky jsou jistě sympatické dámy, které mají komediální dispozice, ale určitě by mohly nabídnout více, pokud by spolu s režisérkou hledaly plastičtější a konkrétnější významy (i podobu) jednotlivých situací i způsob jejich hereckého provedení.

Zásadní ovšem je, jak se vyrovnat s tématem hry, s tím, o čem hrajeme – o nenávisti k mužům? Nebo o nedostatku lásky, či o osamělosti – to všechno hra totiž nabízí. Ale není to pouze v textu, který zní v inscenaci nejmíc (a často překotně), je to hlavně v myšlení postav, ve výkla-

du jejich vzájemné komunikace, v jejich vzájemné citlivosti. Na první pohled (či přečtení) jde samozřejmě o vtipný scénář (ostatně dařilo se mu již na mnoha českých, i amatérských jevištích), diváky může do jisté míry zaujmout provokativností či několika „hláškami“ – zvláště tře-

ba erotického rozměru, ale co je to platné, když to je pouze ve slovech a nikoliv jednání postav v konkrétních situacích, byť za zdařilou lze označit např. návrat Slečny Petitpas, když se vypořádá s uťatou hlavou svého idolu..

Přestože lze mít k inscenaci významově nelehkého a provokativního textu o „něže“ našich dam v provedení mýtských hereček mnoho výhrad, je třeba ocenit odvahu s jakou k nastudování přistoupily i energii, která jejich výkony provázela. Ostatně závěrečný aplaus korunoval i toto představení – bez ohledu na výhrady, které k inscenaci DS J. K. Tyl z Mýta lze mít.

Půdičkáři

Ocenili jsme skvělou práci s kostýmem v rámci jevištního pohybu (podtržení charakteru postavy) a pregnantní jevištní mluvu. Polemizovali jsme nad vhodností hereckých prostředků pro ztvárnění absurdní komedie (míra stylizace). Domníváme se, že by bylo vhodnější více psychologické nebo civilní herectví, aby vynikla absurdita komedie. Postavy jsou spíše typy a měly by být tedy ostřeji, přesněji charakterizovány. Zaobírali jsme se tématem inscenace v kontextu dnešní doby (hyperkorektnost, feminismus, sexismus). Na mnoho otázek jsme našli mnoho rozdílných odpovědí.

Miroslav Král kraluje půdičkářům

Po skončení večerního představení se skupina diváků přesouvá do nejvyššího patra divadla Krakonoš, aby hned refletovala zhlédnuté představení. Seminář na půdičce letos vede scénograf a dramaturg Miroslav Král.

Mirku, KDP začalo v pátek, přijel jste až v sobotu. Co vás zdrželo?

Oprašovací zkouška představení Hraběnky u nás v divadle Palace. Ale kvůli nemoci v souboru se zrušila jak oprašovačka, tak představení. Jenže já se pak už neměl do Vysokého jak dostat.

Věděl jste, do čeho jdete, když jste kývl na seminář na půdičce?

Do Vysokého mě vzal Milan Schejbal s Pavlínou, tak mě „školili“. Milan je můj velký kamarád. Do Vysokého mě doporučil, čímž mě ale uvedl do velkých rozpaků. Já jsem totiž člověk s velkou trémou.

U Milana si dokáží představit, že Půdičku představil více košatě, než ve skutečnosti probíhá.

Ne, právě že vůbec. Milan mě celou cestu uklidňoval. On mě často uklidňuje, protože už mě zná.

Vyprávěl jste mi o začátcích přátelství s Milanem. Může něco prozradit i čtenářům Větrníku?

Když mě Milan oslovil a přizval ke spolupráci na Maryše, tak to bylo velké překvapení. Já jsem totiž Milana jako student hodně dehonestoval. Vyrazil jsem na jednu inscenaci do Městských divadel pražských (MDP), kde on končil, a jeho hru jsem strhal. Napsal jsem, že jeho odchod není za pět minut dvanáct, ale těsně ve dvanáct. Za to bych si nafackoval. V mládí má totiž člověk pocit, že se musí všechno předělat. Milan mi ve své velkorysosti nabízí nádherné tituly, které mě nesmírně těší a mohu se v nich výtvarně vyřádit.

Jaké máte z Půdičky dojmy?

Ještě pořád jsem se nezbavil trémy. Je tu spousta lidí, kteří milují divadlo. Jsou poučenými

a citlivými diváky. Navíc jsou empatictí a mají úctu i k názorům ostatních. Snažím se pouze klást otázky, které vedou k větší analýze zhlédnutého představení.

Jak probíhá vaše příprava. Čtete texty?

To já zásadně na přehlídkách nedělám, protože bych se ovlivnil sám sebou a začal si promítat, jak bych hru zkoušel já.

Pro Rudu Felzmana, který

Půdičku mnoho let vedl, jsme se hromadně vyfotili. Potkali jste se spolu někdy při práci?

To bohužel ne. Viděl jsem jeho dvě inscenace v divadle v Mladé Boleslavi. My jsme se mýjeli i na přehlídkách, například v Josefově Dole jsem ho v porotě vystřídal.

Na přehlídkách v roli porotce zastupujete výtvarnou složku a scénografii, že?

Ano, myslím si, že scénografie hodně souvisí s dramaturgií. Sna-

žím se jedno podpořit druhým, všechno na jevišti je symbolem. Tím nás hodně mučili na fakultě, říká se tomu sémiotika, nauka o znacích. Každá věc, gesto je znakem, který musí mít inscenační opodstatnění.

Stál jste někdy na jevišti jako herec?

Ano, já jsem dokonce herectví začal studovat. Měl jsem to štěstí, že jsem měl za pedagogy Marii Grossmannovou-Málkovou a Jana Vlasáka. Osvícená a moudrá Marie mi záhy doporučila, abych se namísto herectví začal věnovat jiné divadelní disciplíně a doporučila mě jako asistenta režiséru Otovi Ševčíkovi. Bylo to pro mě veliké štěstí. Mou první prací s Otou byla inscenace Tolstého Příběhu koně. Nádherný příběh, nádherná spolupráce, nádherná inscenace.

Tréma, o které hovoříte, a studium herectví mi moc nejde dohromady?

Tréma přišla až s věkem. A čím víc toho mám za sebou, tak tím více je mi špatně, když je předávka, dekorační zkoušky atd. To vůbec nejsem schopný jíst.

Když dostanu novou práci, mám vždycky ohromnou radost. Pak si ale sednu nad papír, znejistím a volám režisérovi, že do nové hry nejdu, protože bych ji zkazil.

A co na to režisér?

Nejvíce dělám s Petrem Hruškou. Spolu jsme si sedli, profesně i lidsky. Petr, coby budhista, mě dokáže zklidnit i během zkoušení. Já říkám, že mám dva sourozence – Petra Hrušku a Pavlínu Schejbalovou.

S Petrem se setkáváte profesně v divadle Palace, kde jste v angažmá?

My s Petrem děláme různě, už deset let hostujeme v mnoha divadlech. Naposledy jsme dělali „Úchvatnou“ (Je úchvatná! – pozn. red.) v Mladé Boleslavi, předtím Boha masakru v Kladně nebo v Příbrami Tanec na konci léta či Podivný případ se psem. Potkali jsme se i na Fidlavačce či v Kalichu.

A svoji ochotnickou scénu máte v Neratovicích?

Ano, už dvacet šest let. Soubor jsem tenkrát zakládal, protože jsem chtěl dělat činoherní divadlo pro děti. Moje diplomová práce

má název Podkrkonošské vánoční hry českého lidového baroka. Zkoumal a bádám i ve Vysokém. Inscenaci jsme pak nastudovali u nás v souboru. Čtrnáct let každý advent a každé Vánoce jsme zkoušeli vánoční hry. Na to jsme se specializovali. V Neratovicích ale nemáme kostel, tak jsme na Štědrý den v deset večer hráli na náměstí místo půlnoční mše.

Studoval jste, kromě divadelní vědy, i historii?

Ve škole jsme museli mít podobor a já si zvolil národopis. Učila nás profesorka Langhammerová a probírali jsme rituály, symboly a podobně. Symbolika hodně souvisí se sémiotikou, o které už byla řeč. K folkloru mám blízko, pocházím z maličké vesnice Ledčice pod Řípem. Ve třídě nás bylo šest, na dětství rád vzpomínám. S oblibou říkám, že jsem vyrostl mezi ovci a kozami. Pomaličku bych se chtěl vrátit zpátky, protože zjišťuji, že město skutečně není pro mě. Brání tomu jediná věc, nemám řidičák. Tréma mi brání udělat jízdy.

Co vás na divadle trápí?

Samolibost na jevišti, vědomí vlastní dokonalosti, pohrdání divákem, předstírání. Proto jsem rád, že pracuji i na oblasti nebo v bulvárních divadlech. Bulvár považuji za jeden z nejtěžších žánrů. Bulvár musí být poctivé divadlo, aby mu hloupý rozuměl a chytrý se neurazil. Musí mít nápad, vtip i estetickou úroveň. Obdivuji MDP Oty Ornesta, kde se na jedné scéně hrál Richard II., na druhé Řek Zorba a na třetí Postarej se o Amálu! Podobné divadlo právě dělá i Milan Schejbal.

Taky mi vadí, že se teď na jeviště neustále cpe homosexualita a transsexualismus, neustále se řeší genderová a politická korektnost. Občas mám pocit, že se vrací cenzura. Mrzí mě, že výtvarníci nechtějí drama a dobu. Vadí mi, když se „znásilňuje“ autor, text... Trápí mě, že se ruší stálé soubory, nedělají se inscenace, ale projekty.

V Neratovicích organizujete svou vlastní přehlídku.

Ano, divadelní salon paní Ljubu. U nás bývaly Podzimní divadelní večery. Po revoluci se označily za přežitky a skončily. Nastala doba, kdy se hodně dělalo alternativní divadlo. Přišli jsme s nápadem, abychom byli alternativní v tom, že uděláme přehlídku pro klasické divadlo. Neratovice jsou městečko, které vzniklo spojením

čtyř vesnic a jméno nese po té nejméně významné, tak máme málo rodáků. Nicméně významnou osobností pro Neratovice byla Ljuba Hermanová. Ljuba byla ženština, která prošla každým režimem a pokaždé s ním byla za dobře. To je pro herce signifikantní. Nicméně letošní ročník proběhne 10. až 13. listopadu.

Jste lyžař?

Proboha, ne! Žádný sport, kolektivní hry už vůbec ne. Jak jsem trémista, tak jsem nesoutěživý typ. Mám doma vrcholového cyklistu, jehož konání nechápu. Obdivuji sportovce amatéry, už méně profesionály. Vadí mi finanční nadhodnocení. Ty peníze bych raději dal lékařům, vědcům, policistům. Je trochu smutné, že ten, kdo s bídou reaguje na světlo a tmu, ale umí rychle běžet za míčem, říká svoje názory do televize a bere miliony.

Na Půdičce jste říkal, že máte dospělou dceru. Jde ve vašich šlépějích, je umělecky nadaná?

Chtěla studovat divadelní vědu. Říkal jsem jí: „Sári, podívej se, já vystudoval divadelní vědu, ale bylo by praktičtější, kdybych vystudoval mongolštinu. Podívej se na mě, na moje konto, na můj čas.“

Poslechla?

Poslechla, studuje chemii na VŠCHT. Teď dělá bakalářku. Do divadla jsem ji nakonec přizval, protože nám v Popelce vypadla jedna herečka, tak Sára hraje zlou sestru. Teď zkoušíme Mezi nebem a zemí a ona tam hraje tu postavu mladé a živé a musím říct, že to vypadá moc pěkně. Jinak Sára se umí vystresovat stejně jako já. Když má zkouškové, tak spolu nemůžeme ani mluvit.

Máte teď v šuplíku další pohádkový scénář?

No, jo a ne. Příští rok uplyne 800 let od prvního živého betlému, který připravil svatý František z Assisi v rámci edukace při své misii. Mám dobrého kamaráda, který dělá ředitele muzea v Kadani, jež sídlí ve františkánském klášteře. Kamarádovou badatelskou činností jsou hlavně Františkáni. On mě zpátky přivedl k myšlence udělat vánoční hru, tak uvidíme.

Ať skončíme pozitivně. Co vás na divadle těší?

Na amatérském divadle mě nejvíc baví přístup, úcta k autorovi i textu. Pro mě je oáza, když někdo dělá Lucernu a udělá ji normálně moderně. Nesmíme zaměňovat pojmy módní a moderní.

(fry)

Jak jsme hledali signál

Už čtyři roky je mediálním partnerem Krakonošova divadelního podzimu Český rozhlas Liberec. A protože se pohybuju za zpravidla víkendovým moderátorským mikrofonom této stanice, naplánovala jsem si středeční přímý přenos z Vysokého.

Nebyla to žádná novinka, z přehlídky jsme se přihlásili v uplynulých letech už dvakrát a vždy to proběhlo v pořádku, proto jsem neměla žádné obavy ani letos. A tak jsem radostně kynula rozhlasovému technikovi, když jsem ho včera v 10 dopoledne viděla před divadlem Krakonoš. Pravda, trochu mě zarazil jeho zakaboněný výraz, ale nebdala jsem. „Moc se neteš, není signál!“ řekl mi ten dobrý muž.

„Co povídáš, vždyť jsme vysílali z kuřárny i z hospůdky, tak proč by najednou nebyl signál,“ opáčila jsem.

„No prostě nejde, koukni,“ ukázal mi kodek (přenosová krabička – techničtěji to popsat neumím), který měl jednu linku červenou úplně a jedna ukazovala málo procent. Abych to osvětlila pro neznalé – jednu internetovou linku potřebujeme na přenos ze studia ke mně do sluchátek, druhou pro opačný směr.

Prolezli jsme celý barák, krabička svítila červeně. Bylo 10.20, přenos měl začít v 11 hodin. Voláme editorce, že přenos asi ne-

klapne. „V žádném případě, to mi ani neříkejte, co tam asi honem dám místo vás. Mazejte hledat signál!“

A tak jsme vyrazili na lov. Byli jsme u hasičů – nic, byli jsme na Šachtách – nic, jeli jsme k nemocnici – vůbec nic.

„Tak pojedme na fotbalové hřiště,“ navrhla jsem.

Minuli jsme hřbitov – nic, minuli jsme hřiště – také nic. Pod hřištěm cesta zahýbala dole-

va: „Kam to vede?“ ptal se mě technik. Zavrtěla jsem hlavou, že nemám tušení, a myslela si cosi o háji zeleném....

Ten tam nebyl, cesta končila v poli, vpravo nic, vlevo velká kupa všeho možného, prostě skládka. Hleděli jsme na krásné krkonošské panoráma na horizontu, když tu krabička zablikala a zezelenala.

„Máme signál,“ zajásali jsme a volali do studia, že přenos bude. Pak do divadla, že Svatka musí dorazit do 11 na cestu u pole pod fotbalovým hřištěm. Bylo 10.50. Plánovala jsem ještě píseň kuchyňky, abych posluchačům zprostředkovala místní náladu, alespoň její střípek. No tak to musím změnit, to nemůžou stihnout.

Ale oni to, ti moji zlatí Krakonošáci, stihli. Našli mě i technika, odzpívali a zase vás odjeli obsluhovat, aniž byste si jejich absence povšimli. Prostě to klaplo. Děkuju. A jen jsem se rozloučila s posluchači, přenosová krabička zhasla. Vybila se. Úplně.

(jn)

a stalo se tak na popud Svatky Hejralové. Iniciativu ihned převzal Jan Hejral ml., který tenkrát učil dramatickou výchovu na Základní umělecké škole v Jablonci nad Jizerou. Jeho žáci byli také prvními frekventanty kurzu. Na organizaci prvních ročníků se Honza podílel s Lenkou Richterovou, později roli pedela převzal sám.

KDP mladým se v době svého trvání postupně formovalo, od jednodenních seminářů až po týdenní setkání. V posledních několika letech se KDP mladým ustálilo na době pěti dnů, většinou od pátku do středy. Dělo se tak vždy v závislosti na časové možnosti lektorů a uvolňování z výuky frekventantů. Mezi nimi jsou často studenti semilského gymnázia, které v divadelní činnosti podporuje jejich profesor Petr Pýcha, známý dramatik, spisovatel a publicista.

V roli lektora KDP mladým se vystřídali František Laurin, Milan Schejbal, Luděk Horký, Martin Vokoun, Kateřina Baranowska, Hana Marvanová a Petr Theodor Pidrman (Pída). Letos pozvání přijala Jana Langr (rozhovor s ní jsme vám nabídli ve středním vydání Větrníku – pozn. red.)

KDP mladým se po celou dobu svého pobytu podílelo na rozbořech odehraných představení, včera odpoledne se rozloučil kurz s přehlídkou svým vystoupením na jevišti velkého sálu divadla

Krakonoš. Předtím se s kurzisty rozloučila také přehlídka na tradičním loučení před obědem a celý kurz dostal také jednu krabičku s ručně dělanými Zdeňko-

vými bonbony. Za všechny řekla pár slov závěrem letošní lektorka kurzu Jana Langr: „Musím říci, že jsem si to tady s vámi neskutěčně užila a byl to pro mě nesmírně příjemně strávený čas. A to i díky tomu, jaká skvělá parta se na KDP mladým sešla.“

(fry/jn)

Výzva!
Pokud někdo něco ztratil v budově divadla, necht' se přihlásí v kuchyňce. Ztracená věc mu bude vydaná na základě jejího přesného popisu.

Pepa má už jasno

Karel Barta si pochvaloval návštěvnost večírku na Aktivu, Josef Hejral zase spokojeně kvitoval, že už konečně má jasno, jak to s tím Divadlem Stodola Sivice (ne prosím Sinice, jak se také podivně vloudilo na naše stránky a my to vůbec nechápeme – pozn. red.) prostě je a kolikrát ve Vysockém hrálo. Standa Mareš rozdál své dárečky a neopomněl ženskou část souboru obdarovat tužkami se žádostí, aby mu psaly.

Sivičtí dostali hostesku Elišku S., která by měla informovat o všech hříších svých svěřenců. I tentokrát však vedla řeči spíše pochvalně: „Sivičtí odvedli dobrou práci dle mého, a to jak na jevišti, tak v restauračních zařízeních. V Aktivu posléze strhli celou zábavu včetně mojí hodné maminky, které jsme říkali, že už vážně je čas jít domů. Ona však neposlechla,“ vyprávěla Eliška s tím, že s maminkou v dobré ná-

ladě všichni odcházeli až před druhou hodinou ranní. „A když jsme procházeli kolem knihovny, tak maminka zahlédla skříňku svazu turistů, kterou osvětlovala pouliční lampa. Je, turisté jedou na výlet, zvolala a běžela zjistit bližší informace.“ Když se k Elišce opět připojila, jen tiše poznamenala, že to byl omyl, bylo to parte.

(jn)

STDK společně s klubem režisérů SČDO uspořádal včera po obědě pro zájemce kurz divadelní techniky, konkrétně svícení.

Když

*Když jsem býval chlapec zralý
ženské se mě často ptaly,
zda si vlasy kulmou pálím
a nebo snad – jářku – kletě
spávám v noci na ruletě.*

*Když mi bylo dvacet sedm,
hrál jsem Hrušku ve Vojnarce.
Mladík ještě – hrál jsem starce -
dneska – na to můžete jed vzít -
nešlo by to obrátit!*

*Když si chci dneska
hrát se vzpomínkami,
valí se na mě – no vzpomínek tsu-
namí.*

*Když jsem hrál poprvé
v dospělém souboru,
chca – nechca – trošičku
nos mířil nahoru.*

*Když dneska dostanu třeba
Jenom malou roličku,
z radosti být na jevišti
zamáčknu i slzičku.*

*Když jsem nyní ve Vysokém -
napadne mě častokrát -
napsal jsem těch rýmovánek
snad 450!*

*Jedno ještě zatím vím!
Ještě, lidi, nekončím!
(jh)*

VOBSKOČÁCI

Nezapomeňte!

Valná hromada je

dnes 6. října
od 17 hodin

v restauraci U Albíny

Přišlo do redakce

Ráda bych si dnes vzpomněla na přehlídku před třiceti lety. Dvacátý třetí ročník zahájil Divadelní soubor z Bystřice u Benešova hrou Rajčatům se letos nedaří, Ořechovské divadlo pak uvedlo Lucernu. A nastalo pondělí 12. října 1992, na které vzpomínám jako na pohádkový den.

Pohádky začínají slovy „Bylo, nebylo“. Já jsem do pohádky vstoupila jako mladá hospodářka přehlídky, ale i budoucí maminka v nejvyšším stupni očekávání radostné události. Dopoledne jsem jela na lékařskou prohlídku. Vezl mě na ni spolužák ze základní školy Čestá Bláha, tedy sám Krakonoš. Lékařka mi při prohlídce již doporučila nástup do porodnice. Tehdy nastala překvapivě nejhorší část porodu, protože Čestá uháněl do Jilemnice kolem Jizery nejméně jako o závod. Bála jsem se tehdy moc. Naštěstí jel Čestá ještě v „civilu“. Jinak by za námi Krakonošovy vousy a vlasy vlály tak, že by to muselo být zaznamenáno jako přírodní úkaz.

Lépe se příchod miminka nedal ani naplánovat. Ve dvě hodiny odpoledne se vyklubal na svět synek Pepíček, budoucí divadelník. Zpráva o narození prý proběhla divadlem jako větrná

smršť, vždyť se narodilo první přehlídkové miminko. A hned se začalo slavit. Čestá měl

ně. Evička, která Čestovi napovídala, ho přidržovala za kabát, aby se nenakláněl nad bezpečnou míru. Dokážu si představit radostné vítání i s dechovkou.

Ve čtvrtek jsme měli s Pepíčkem v porodnici návštěvu z přehlídky. Svatka Hejralová přijela s Jardou Vondruškou a přivezli nám dárky. Každá sekce divadelní budovy připravila nějaké překvapení, dostala jsem kromě dobrot a ovoce třeba i žárovku z techniky a lahvičku vaječného koňaku z kuchyňky. Dovezený jablečný mošt i vaječný koňak mi chutnaly, tak se synek začal mít pěkně k světu.

Příští rok již Pepíček absolvoval celou přehlídku a nechal se i od Krakonoše pochovat, neměl se přece čeho bát. Nevynechal jediný ročník. Tancoval s Vrabčáky, vítal soubory na městském úřadě dětskou recitací a pomáhal v šatně a na dalších místech. Pilně navštěvoval divadelní představení. Stal se také zapáleným loutkářem, loutky pro něho mají magické kouzlo. Pepa se postupně zapracoval v technice, kde je dnes jeho místo. Sedává tak vedle Česti – Krakonoše a s ostatními techniky si svoje narozeniny každoročně oslaví.

*Marcela Škodová,
hospodářka KDP*

z příchodu Pepíčka na svět velkou radost, přece jenom mu na svět odvozem do porodnice pomohl. Před vítáním Čestá - Krakonoš pokořil na něj nebývalé množství třináctého pramene. Tak se stalo, že se vládce hor stal rozverným a rozevlátým a řeč plynula rozšaf-

PENZION
AKTIV

Liberecký kraj

MINISTERSTVO KULTURY

SENÁT

Liberec
Český rozhlas

nadace
PRECIOSA

mase
Pojišťovna

REKUPER steinel

NS

COMEWOO
Dobrotivý výrobce

DOG FISH
DIGITÁLNÍ AGENTURA

CHA
AGENCY

noabe

NA

Apartmenty
Sachty

Dnes vaříme recepty z Jihomoravského kraje

Letos jsme se rozhodli, že na zadní straně Větrníku budeme opět po dlouhé době vařit. A recepty budeme tentokrát vybírat podle kraje, odkud přijede soubor. Dnes večer obsadí vysoké jeviště DS bratří Mrštíků Boleradice, z městyse, který se nachází v okrese Břeclav. A dnes vám nabídneme recepty hned dva, oba nám poslala režisérka souboru Iva Kahounová. Děkujeme!

Šustka podle Božky Veselé

Bramborové těsto (brambory uvaříme, přidáme sůl, hrubou mouku, rozšťoucháme) rozetřeme na vymaštěný plech a upečeme do zlatova. Horké vidličkou roztrháme, omastíme sádlem, přidáme mák a cukr. Promícháme a jíme. Mňam.

Beleše

Budete potřebovat:

250 ml mléka, 2 vejce, 1 kostka kvasnic (41g), trocha cukru, soli, 700 g hladké mouky, 3 polévkové lžíce oleje, 50 ml rumu.

Postup:

Z kvasnic, trochy mléka a cukru zaděláme kvásek. Přidáme mouku, špetku soli, vejce, mléko, rum a olej. Vypracujeme těsto, vyhazujeme na vál malé bochánky a necháme nakynout. Po nakynutí promáčkne uprostřed důlek a dáme smažit. Po usmažení necháme okapat. Podáváme pocukrované, namazané tvarohem, marmeládou nebo ovocnou pěnou z bílků.

Rada: Beleše je třeba smažit na kvalitním sádle, nechat okapat na ubrousku a odpočinout do vlažna před zdobením a potřením.

Jak to vidím...?

No, asi takhle... abych si nenaběhnul na vidle... ale musím s pravdou ven... už jsem projel pár přehlídek... města i venkov... malá divadélka i zlaté budovy... prázdné a studené sály bez techniky, ale i epesní scény s miliardou hejblátek... Myslím, že můžu trochu porovnávat... a tak s čistou hlavou prohlašuji, že tak skvěle sladce a slane, jako ve Vysokém, jsem to ještě nikdy neviděl.

To si takhle jdete za kulturou (a KDP je teď středobodem kulturního vesmíru), jenže sál jen tak letmo minete, vystřelíte o patro výš, ale na půdičku už nedojdete. Kde jsem? Aha? Otázka je za tři chlebičky, malé sýrové kostky, jeden hemenex, párek a citrónový košíček s lesním ovocem. Sice nevím, jak to v té kuchyňce dělají, ale dělají to dobře. A ten, kdo vymyslel Sekeru, by zasloužil nášup, protože to je vlastně nejdůležitější lejstro.

Pokud máte v souboru problémek, že ansábl stárne a mladoši se nehrnou, ukažte jim cestu na zkoušku přes jídlo... hodilo by se expresivnější slovo žrádlo, ale vysvětlovat někomu, že to je myšleno s humorem a nadsázkou a nejedná se o žrádlo pro zvířata, ale pochvalné žbrundání žaludku, tak na to nemám nervy... to si je raději obalím něčím dobrým z restaurace U Šetřilky... a mám nápad... sepsat názvy, které malý divadelní sál během přehlídky nesl... a zlatem zdobený seznam by mohl viset příští rok vedle Tylů na ouřadě.

(fry)

pátek 7. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	KR SČDO	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
17:00	Fantastická žena	velký sál
17:30	Štítina	
18:00	Štítina	
20:00	Fantastická žena	velký sál
20:30	Štítina	
21:00	Štítina	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Štítina	malý sál

Větrník, zpravodaj 53. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.